

[Laurits Hansen.]

Landbrugerne siger selv, at det kan ikke betale sig at lade det avlede Grovfoder gaa gennem Dyrene, man maa hellere sælge det fra Marken. Men skader man ikke derved Eksporten? Naar man i alt for stort Tal sælger Malkekøerne, bliver der som bekendt mindre Smør. Jeg ved ikke, om det skal forstaas saaledes, at Storlandbruget er ved at foranstalte en Strejke, for i saa Fald maa det være paa høje Tid vi faar Udstykning.

Arne Sørensen: Der er nu gaaet halvandet Aar siden det tyske Riges Sammenbrud, og man har vist Lov til at sige, at der efterhaanden har udkrystalliseret sig en almindelig offentlig Mening om Tyskerne og den Maade, de skal behandles paa. Man tager vist ikke fejl, hvis man siger, at mange af dem, der ønsker at være paa den rigtige Side, har vænnet sig til at skelne mellem Mennesker og Tyskere som to forskellige Slags Skabninger, og det er derfor blevet ganske almindeligt, at Folk uimodsagt hævder, at der intet Haab er med Tyskerne, og at denne Nation een Gang for alle er fordærvet. Det ligger ganske vist ikke for det danske Folk at nære et glødende Had, men skal man tro den offentlige Mening, er der vist ingen Tvivl om, at Flertallet af vort Folk nærer et tempereret Had til vor sydlige Nabo. Dette faar jo ogsaa sine praktiske Konsekvenser i vor Andel i det europæiske Hjelpearbejde, hvor det er almindelig offentligt anerkendt, at hverken Tyskerne eller deres Børn skal hjælpes, og at vi i alt Fald har gjort vor Skyldighed ved at have Flygtningene her.

Jeg tror, det er nødvendigt at bryde den politiske Tavshed, der raader omkring dette Spørgsmaal, og at faa sagt aabenhjertig Besked om det ogsaa fra denne Talerstol. Derfor tror jeg, man først maa udtale en klar og utvetydig Fordømmelse af dette kollektive Had. Ved at hade alle Tyskere under eet og udnævne dem til at være fordærvede i og med, at de er Tyskere, leverer vi blot et trist Bevis paa, at Nazismen har smittet os, og at vi tænker lige saa barbarisk om Tyskerne, som Nazisterne gjorde det om Jøderne, Polakkerne og Russerne. Jeg tror, det er vigtigt, at nogle protesterer mod dette Kollektivhad, for det første fordi det skyder over Maalet, da der jo dog er mange Slags Tyskere, for det andet fordi et saadant Kollektivhad fordærver os selv, og for det tredje fordi jeg har en Mistanke om, at dette Kollektivhad er saa udbredt, fordi ingen tør tale imod det, og fordi alle er bange for ikke at være paa den rigtige Side.

Hvad der holder mange tilbage fra en

retsindig og medmenneskelig Opfattelse af den slagne Fjende, er imidlertid ikke blot Hadet i sig selv, men tillige Angsten for at blive blandet sammen med de landsforræderiske Elementer herhjemme eller, hvad der langt lettere kan ske, at blive blandet sammen med de sentimentale Idealister i vort Folk, som ikke vil se Nødvendigheden af Rettens Strenghed.

Der er her efter min Mening sket en ulykkelig Splittelse i Moralen. Det er blevet alt for almindeligt at tro, at den, der ønsker Rettens Strenghed udøvet, nødvendigvis maa holde sig til Hadet og Hævnen, medens omvendt den, der gaar ind paa Medmenneskelighed, ogsaa skulde give Afslag i det, som er Strenghed og Ret. Vi fik et Udtryk for det i det Finanslovindlæg, som det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft kom med, idet han som en af Begrundelserne for, at Danmark ikke skulde kræve Sydslesvigs Løsrivelse fra Tyskland, nævnte, at vi jo dog i Fremtiden skulde have et Samarbejde med Tyskland. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at vi skal have et saadant Samarbejde, og det glæder mig, at han frimodigt og klart har sagt det fra denne Talerstol, men jeg er afgjort Modstander af, at et Samarbejde med og en Forstaaelse for en Nabonation skal købes med at give Afslag i det, som er Ret.

Hensigten med dette Indlæg fra min Side er at faa en Udtalelse fra den højtærede Udenrigsminister om Bepisningen af tyske Børn, i alt Fald i Sydslesvig. Men inden jeg kommer frem til Argumentet for dette Stykke Medmenneskelighed, vil jeg for at undgaa alle Misforstaaelser sige, at en saadan medmenneskelig Hjælp ikke skal ske paa Bekostning af det, som er Ret over for Tyskland, og som maa hævdes med al fornøden Strenghed. Jeg mener, at Danmark maa sørge for at slutte op sammen med Frankrig, Holland og Belgien og være fuldt solidarisk med disse andre Nabonationer til Tyskland, naar en retfærdig Straf skal udmaales. Jeg mener, at Danmark uden Tøven skal opfylde sine Forpligtelser med Hensyn til danske Besættelsestropper i Tyskland, og jeg mener, at Tyskland skal miste Sydslesvig, som det har taget med Urette.

Men naar det er sagt, vil jeg have Lov til at efterlyse Hjælp til sultende tyske Børn. Man kan ikke fordømme et Barn paa 2 eller 3 Aar og paa Forhaand gaa ud fra som givet, at dette Barn sikkert vil blive en daarlig Person, som kun kan øge Ufreden i Europa. Man siger saa ofte, at de polske Børn staa os nærmere, og at man maa hjælpe dem først. Vi ved ikke noget om, hvad de polske eller